

LBRIS

We know
books

Florina Mamina

PUR ȘI SIMPLU

Editura PASTEL, Brașov, 2012

Este de remarcat mulțimea vocilor, prin care sunt filtrate întâmplările. Problematika este densă, în care se întâlneste o bogăție de motive, precum: trecerea timpului (motiv central sugerat de titlu, în romanele „Drumuri în amurg” și „În goana timpului”), copilăria, familia, responsabilitatea și dăruirea dascălului. Sunt romane ale unei existențe ce se întreabă mereu, „întorcându-și gândurile în urmă, pe drumul parcurs”, ce a făcut cu timpul său, dacă l-a irosit sau nu? Trăirile autoarei ne sunt împărtășite spre a ne încălzi sufletul.

(Lucia Stănescu, profesor)

Cuprins

Ne întâlnim la statuie.....	3
Umbra.....	5
Tipograful.....	17
La gardul din lănteți.....	22
Dom' profesor.....	32
Schiță la un portret.....	37
Vine o zi.....	50
O întâmplare aparent banală.....	53
Elevul Cireș și încă o poveste.....	57
De „râsu-plânsu”... ..	62
Cartierul fără soacre.....	66
Învață de la câine!.....	71
Nea Caisă.....	74
Din vorbă în vorbă.....	82
Dialog intrigant.....	86
La anii matală.....	88
Bine le-ai făcut, domnule, le-ai zis-o de la obraz!.....	90
„Memorie-brici”.....	93
Joc de flăcăi.....	97
Pur și simplu sau Comentarii la un desen.....	99
O inspecție mai puțin obișnuită.....	102
Aniuta.....	107
Iubirea nu este ca-n cărți.....	121
Ploaia.....	129
Postfață.....	131
Note critice.....	133

Coperta 1: „Casa amintirilor” de Gabriela Marica – artist plastic

Grafica din interior este realizată de elevii Diana Caraman, Alex Coșoreanu, Sabina Albu, Bianca Mierlea, Călin Drăgoi – de la Liceul de Arte Plastice „Hans Mattis Teutsch” Brașov

Editat de: S.C. Pastel Impex S.R.L.
Brașov, Str. Bisericii Române, nr. 53, ap. 3
Tel.: 0733.04.32.63
e-mail: edpastelbv@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAMINA, FLORINA

Pur și simplu / Florina Mamina. - Brașov : Pastel, 2012
ISBN 978-606-658-28-1

821.135.1-32

Ne întâlnim la statuie

Când ninge, cu mulți dintre noi se întâmplă ceva miraculos și cred că nici nu mai este nevoie să insist asupra acestui fapt, căci este suficient să pronunți cuvântul și el deschide pe dată panorama peisajului de basm...

Într-o asemenea ocazie, ne-am grăbit să reîntâlnim iarna, acasă la ea, adică pe munte și, dacă spun asta, înțeleg că el, muntele, este cea mai bună gazdă pentru fulgii ușori și atât de cfermeri, care acolo, undeva, pe crestele aproape de cer, mai pot zăbovi chiar și când razele soarelui se zoresc să-i topească.

După ce ne-am încărcat sufletul cu bucuria anotimpului alb și am plutit alături de vârfuri de brazi, despicând perdeaua de fum, coboram către orașul în care luminile clipeau în pragul serii, chemându-ne cu promisiunea locului cald, unde aveam să depănăm în tihnă tot ce ne-a fermecat cu puțin timp în urmă. Poate fi ceva mai plăcut?

Autobuzul, plin până la refuz, cobora lin, urmând cu-minte dâra de șarpe a drumului cotit la curbe, legănându-se ușor, poate și pentru a ne împăca de regretul, că ne-a luat din lumea aceea de poveste.

Brazii ne urmau tăcuți și visători, împodobiți cu mantii albe și sclipitoare iar noi visam, asemenea cu ei, pentru că nici nu s-ar putea altfel. Am tresărit, chemați la realitate, de grupul vesel, în care mai multe fete, costumate adecvat peisajului, purtând ochelari pentru schi, sprijiniți șmecheros pe frunte, ținând cu grijă schiurile și bețele într-o îmbrățișare, ca pe niște ființe apropiate și dragi, se amuzau povestind întâmplări cu haz, trăite probabil pe pârția lăsată și ea în urmă, nu fără regret. Soneria

muzicală a unui telefon mobil ne-a trezit și ea la realitatea cotidiană.

Urmăream, fără să vrem, conversația, pentru simplul și atât de cunoscutul motiv că ea se desfășura pe un ton destul de ridicat.

Chiar dacă nu eram curioși, am înțeles că tânăra stabilea o întâlnire, ce urma să se petreacă imediat în, sau aproape, de stația finală.

– Ne întâlnim la statuie! Pa! a spus ea grăbită, dar pentru că probabil nu a fost suficient de explicită afirmația ei, a urmat și completarea:

– Ei, cum unde? La statuia lu' omu' ăla din fața bibliotecii.

Am zâmbit involuntar, automat, și nu m-am putut opri să nu remarc în șoaptă, adresându-mă persoanei de lângă mine, care mă însoțise atunci și care știam că va savura cele ce-i spun:

– Omul ăla, am întregit eu replica fetei, ei bine, omul ăla nu este altul decât George Barițiu și statuia lui nu se află acolo întâmplător, ci pentru că de el se leagă importante împliniri culturale ale Transilvaniei noastre.

În stație, când grupul a coborât, ciripind vesel, cu greu m-am împotrivit tentației de a intra în vorbă, doar pentru a lămurii *enigma...*, adică cine este „omul” cu statuia.

Poate că altădată, cu mai mult timp în urmă, ar fi fost utilă intervenția mea, poate că și acum..., dar iată că am renunțat. De ce? Poate pentru că primul ziar românesc din Ardeal, *Gazeta de Transilvania*, înființată de George Barițiu în anul 1838, s-a desființat de ceva timp... Mai avea și un supliment literar, numit *Foaie pentru minte, inimă și literatură...*

Umbra

La capătul unei serpentine, ce urcă încet, șerpuind, către muntele Parâng, la poalele căruia se deslușesc acoperișurile caselor rânduie de-a lungul vremii în așezări numite: Suseni, Runcu, Dobrița, aflate nu departe de orașul de pe malul Jiului, unde mâinile lui Constantin Brâncuși au cioplit în piatră minuni precum: Poarta Sărutului, Masa Tăcerii și, mai cu seamă, Coloana Infinitului, cineva a găsit de cuviință că aerul nepoluat al muntelui și clima, din acel loc, ar putea fi de mare ajutor oamenilor suferinzi și a construit un sanatoriu pentru tratarea afecțiunilor pulmonare.

S-a numit acest așezământ, la început, Dobrița, apoi i s-a dat numele unei personalități a istoriei acestui neam, Tudor Vladimirescu, care la rândul său s-a ridicat din aceste locuri.

Nu se mai știe cine a observat pentru prima oară că această clădire impunătoare, are forma unui vapor, cert este că terasele străjuite de balustrade, care înconjoară construcția și se ridică la fiecare dintre cele trei etaje ale clădirii, pe parcursul zilei sunt pline de locatarii veniți pentru un timp, fie mai scurt sau mai lung, în funcție de gravitatea problemelor de sănătate, care i-au purtat către acel loc.

Atunci, clădirea pare a fi un vapor, ce înaintează încet, cu călătorii adunați pe punte și se strecoară printre valuri, ele fiind, de fapt, doar imaginea înșelătoare a stâncilor cenușii, care strălucesc sub razele soarelui sau alteori scaldate de ploaia, pe care norii, coborâți foarte aproape, o varsă cu generozitate asupra lor.

Viermuiala și mulțimea glasurilor dispar însă brusc, când, la ore fixe, se aude semnalul timpului de odihnă și, în acele momente, terasele sunt pustii, zărindu-se numai din loc în loc câte un halat alb, ce se îndreaptă grăbit într-o direcție sau alta, cu o țință precisă, și după ritmul deplasării se înțelege dacă se impune graba sau halatul mai poate zăbovi rezemat de balustradă, pentru a contempla în câteva momente peisajul cuceritor al muntelui.

În umbra *vaporului*, mai către munte, se zărește o altă clădire micuță și cocheta, numită de cei de aici, vila medicilor. În ea, locuiesc oamenii, care s-au dăruit unei atât de nobile cauze, cu siguranță pasionați de ceea ce fac, de vreme ce s-au izolat de furnicarul și tumultul vieții, de la poalele muntelui.

Alături de ceilalți angajați ai sanatoriului, ei formează o mare familie, care se adună uneori, seara, fie la cinematograful din incinta spitalului, fie la club, unde se joacă șah sau tenis de masă, ori la bibliotecă pentru a răsfoi presa și cărțile din sala de lectură.

La parterul clădirii, sunt birourile administrației, contabilitatea și alte dependențe legate de funcționarea acestui așezământ de sănătate.

Mulți, dintre cei care au optat să lucreze aici, au trecut, la rândul lor, mai întâi prin patul de spital și au trăit emoția și poate chiar disperarea bolii și, vindecați, au ales să rămână acolo, departe de iureșul istovitor al vieții obișnuite.

Avea douăzeci de ani, când a încercat spaima ireparabilului și când pierduse deja speranța vindecării. Dar un cuplu de medici tineri, stagiari, impresionați, la rândul lor, de tinerețea ei, s-a ambiționat să facă tot ce le stă în putere să o redea vieții, să-i salveze frumusețea și gingășia, care nu puteau trece neobservate și, mai ales, să-i ofere șansa de a se bucura de această trecere prin lumină a fiecărui om, prin spațiul și timpul ce i-au fost menite.

Doamna Veronica, de la contabilitate, a rămas un nume de legendă în acel loc, unde și-a trăit o mare parte a vieții. Aproape la fel de frumoasă ca atunci, când intrase prima oară acolo, traversa cu pasul ușor, cufundată în gânduri, holurile lungi ale spitalului, în drum către biroul de la parter, unde o așteptau atât de cunoscutele dosare, pe filele cărora își purta cu meticulozitate privirile deși, în visurile adolescenței, i se profilaseră cu totul alte căi și alte speranțe.

Părul negru, lung și strălucitor, fără să fi fost vreodată vopsit, îi încadra expresia delicată a chipului visător și blând.

Purta, de la o vreme, ochelari pentru distanță, acuzând o miopie avansată, iar ei, ochelarii aceia, îi vălureau privirea caldă cu care îmbrățișa fiecare lucru sau persoană din preajmă.

Cu timpul, după ani și ani, ajunsese să conducă acel serviciu al contabilității, dobândind și experiența, și calificarea, necesare funcției, dar nimic nu i-a schimbat firea înțelegătoare și bună, ce o determina să aplaneze orice situație conflictuală, să fie la fel de caldă, motiv ce îi făcea pe aceia, care îi rosteau numele, să se înșenineze și să aibă, la adresa ei, doar cuvinte de laudă.

Fereastra biroului de la parter rămânea adeseori luminată până târziu în noapte iar cei, care o zăreau, spuneau liniștiți, ca despre ceva intrat deja în firea lucrurilor, că doamna Veronica, iată, lucrează din nou până foarte târziu, căci se vede că are multe de făcut.

Se refugiase în munca ei, iar, după ce isprăvea sau se simțea obosită și atunci amâna pe a doua zi, urca la etajul al treilea în spațiul rezervat salariaților și își relua îndeletnicirea ei preferată, lectura.

După un timp, când s-a ridicat, alături de clădirea sanatoriului, un bloc destinat pentru locuințele salariaților, a primit un apartament, unde și-a amenajat, după gustul ei, propriul univers, o lume *după chipul și asemănarea sa*, cu obiecte delicate, cu amintiri, care o purtau departe, înapoi în timp, cu foto-

grafiile celor dragi, și adesea relua, cu gândul, traseul unei vieți începute cândva, când a poposit în această lume, ca o binecuvântare, într-o familie de învățători, repartizați după absolvirea școlii normale într-un sat din Basarabia.

Despre locul și despre timpul acela, ea chiar schițase cândva un început de scrisoare adresată fratelui, când în potopul de amintiri retrăia anii copilăriei și îi mărturisea că jocurile lor, au fost cele mai frumoase, când săreau de la fereastră, peste pervaz, direct în grădină și culegeau din pom cele mai gustoase mere, când soarele, care le rumenea chipul de copii, era cel mai strălucitor soare și chiar poznele, la care îi ducea mintea lor de atunci, erau unele dintre cele mai dragi amintiri, pentru că atunci era cel mai frumos și drag timp, copilăria...

Nu se știa de ce n-a terminat scrisoarea aceea, poate că a intervenit ceva și a amânat, cert este că n-a mai terminat-o niciodată și, după trecerea ei în spațiul de umbră, fratele și-a purtat asupra filelor, îngălbenite de timp, privirea înlăcrimată, încercând să reconstituie, la rândul lui, amintirile evocate, retrăind emoțiile transmise prin vreme de scrisul ordonat, cu litere mici și rotunde, ca un șirag de perle micuțe, rupt brutal, la un moment dat, de gestul brusc și neașteptat al destinului...

Prin firea lor, cei trei frați călătoreau, iar cei prezenți mai călătorească încă, în spațiul acela îndepărtat, în căutarea unui timp, care nu întotdeauna a fost luminos, dar au făcut parte din el, le mai aparține și de aceea le face bine să-l mai caute cu gândul.

Anii petrecuți în Basarabia nu au fost prea mulți, căci a venit războiul și au fost nevoiți să se mute în casa natală a tatălui, la origine oltean, deși nu avea, nici în firea sa, nici în vorbă, prea multe în comun cu oamenii îndrăzneți și siguri pe ei, cum se spune că ar fi cei de pe malul Jiului. Mai degrabă era un visător, destul de puțin comunicativ, cu trăiri interioare profunde și cu o mare admirație pentru frumos, pentru tot ceea ce se numește artă.

Îi plăcea mult cântecul și fredona adesea frânturi din cântecele flăcăilor din sat, care-i știau această plăcere și seara se opreau adesea în fața casei lui, bătând ritmic pământul în pas săltat, prinși pe după mijloc, fluierând și chiuind: *i-auzi brăul juca-l-aș, pe călcăie și pe pași...*

Era fiul cel mare al morarului Niță, din Valea Fântânilor, și, când a venit acasă hotărât să locuiască acolo cu familia, oamenii l-au privit cu interes și cu respect. Interesul se datora faptului că nu prea îl văzuseră de multă vreme, căci, după cum povestea bătrânul, băiatul lui cel mare, Constantin, era învățător și primise un post foarte departe de casă, unde era director de școală.

Respectul lor se datora și faptului că le spunea primul *bună ziua*, când îi întâlnea, și îi întreba câte ceva, ca să intre în vorbă cu ei. Se vedea că-i era drag să-i asculte, fiind legat de locul unde crescuse, cu toate că oamenii nu-și aminteau prea multe despre copilăria lui, căci plecase de timpuriu din sat, la școală, unde-l sfătuiseră învățătorul pe Niță să-și înscrie băiatul.

Acum, se întorcea acasă și cu o frumusețe de femeie, micuță și tare harnică, pe care cineva din vecini o și poreclise *măturica*, asta pentru că era mărunțică și slăbuță și, mai ales, pentru că tot timpul își găsea ceva de făcut.

Aveau trei copii, două fete și un băiat, iar cea mică încă nu împlinise doi ani.

Când a izbucnit războiul și Constantin a fost și el mobilizat, doamna învățătoare s-a descurcat singură și nu putea să-i fie ușor deloc, într-o astfel de situație, cu trei copii, mai cu seamă când schimbări cu totul neașteptate i-au obligat să plece din zona în care locuia.

Atunci, tot ce a putut face Constantin a fost să-i aștepte în gară, la București și, când i-a strâns în brațe, i-a cuprins pe toți patru deodată, căci era un om mare și puternic, iar inima lui nu avea cum să fie decât pe măsură.